

civilního, nikoliv ale přihlížení k předpisům § 151 plat. zákona.« Neprávem. Nehledíc ani k tomu, že cit. nález otázku promlčení nezkoumal toliko s hlediska předpisů o promlčení podle práva civilního, nýbrž výslovně uvedl, že vzhledem k tomu, že zákon č. 221/1925 Sb. neobsahuje žádného ustanovení o promlčení pojistných příspěvků, platí pro obor tímto zákonem upravený pravidlo o nepromlčitelnosti příspěvků, nelze z dovolávaných §§ 140 a 151 vůbec nic pro otázku promlčení pojistného vyvoditi. Z § 140 zcela nic neplyne a § 151 jedná v odst. 6, 7 a 8, resp. 9 o promlčení nároku na nedoplatky, resp. práva státu na vrácení přeplatků služebních příjmů a neposkytuje nejmenší opory pro názor, že by ustanovení těch bylo použiti analogicky též pro promlčení pojistných příspěvků. Použití analogie je pak dle shora řečeného vyloučena již tím, že zákon č. 221/1925 Sb. nějakého ustanovení v tomto směru nemá.

Č. 12.498.

Vodní právo. — Řízení správní: Vodoprávní úřad není povolán poskytnouti ochranu tvrzenému právu na užívání vody, jež má původ v právu soukromém.

(Nález z 16. září 1936 č. 14.654/36.)

Věc: Josef a Anna B. v Druhanicích (adv. Dr. Jan Spudil z Čáslavě) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 23. května 1934 (za zúč. Josefa a Justinu D. v Druhanicích adv. Dr. Arnošt Desensy z Prahy) o zrušení rybníka.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo v poslední stolici správní zúč. straně vodoprávně povoleno zrušení rybníka č. k. 2058/1 a 2058/2 v Chotusicích. Současně byly námitky dnešních st-lů, kteří odporovali tomuto povolení z důvodu svého práva na užívání vody z tohoto rybníka pro pohon svého mlýna, odkázány na pořad práva soukromého. Tím žal. vodoprávní úřad v podstatě odepřel vodoprávní ochranu tvrzených práv st-lů na užívání vody z rybníka.

Proti tomu se stížnost obrací, vytýkajíc, že vodoprávní úřady byly povinny o námitce vznesené st-li na obranu jejich práva na užívání vody ze zmíněného rybníka věcně rozhodnouti.

Jde tu tedy v podstatě o otázku kompetenční. Tuto lze však posuzovati jen podle § 75 vod. zákona. Podle tohoto ustanovení jsou vodoprávní úřady povolány rozhodovati ve všech záležitostech, jež se vztahují na užívání a svádění vody a na obranu proti vodě podle tohoto zákona. Záleží tedy na tom, zda užívání vody z dotčeného rybníka jest užívání vody podle vodního zákona, t. j. užívání vody, spočívající na titulu vodoprávním. Takovéhoho titulu st-lé v řízení správním nikdy se nedovolávali, nýbrž vyvozovali své užívací právo jen ze soukromo-

právního poměru, založeného mezi majiteli mlýna a majiteli rybníka. Není tu tedy sporu o užívání vody podle vodního zákona, nýbrž st-lé vznesli před úřad vodoprávní spor o užívání vody na základě poměru soukromoprávního.

Podle cit. předpisu § 75 vod. zákona není však vodoprávní úřad povolán, aby ve sporu takovém rozhodoval. Bylo by zapotřebí výslovného zákonného ustanovení, které ve smyslu § 105 ústavní listiny přeneslo by na vodoprávní úřady kompetenci rozhodovati o sporech o nárok soukromoprávní. Takového ustanovení nelze však nalézt ani v § 88 vod. zákona, jehož se stížnost dovolává, neboť předpis tento nepraví nic více, než že rozsouzení («Austragung») soukromoprávních námitek zůstává vyhrazeno cestě soudní. V tomto ustanovení není nikterak možno viděti výjimku ze základního kompetenčního předpisu § 75 vod. zákona.

V námitkách, vznesených v řízení správním, bránili se st-lé proti povolení ke zrušení rybníka z důvodu, že mají právo na užívání vody z tohoto rybníka. Kvalifikoval-li žal. úřad tuto námitku jako námitku soukromoprávní, byl ve shodě s tím, co st-lé sami o povaze svého práva uvedli. Nemohl tedy jinak, než vyřízení této námitek vyhradit řádnému soudu, neboť jinak byl by překročil meze své příslušnosti (srov. ve stejném smyslu Boh. A 10.368/33, 10.989/34 a j.).

Že žal. úřad nepoužil zákonem předepsané formule, že zrušení rybníka je v ohledu veřejném (t. j. s hlediska vodního práva) přípustné, nýbrž použil obratu, že udílí se vodoprávní povolení (což ostatně nemá při současném odkazu soukromoprávních námitek na pořad práva právního významu), stížnost vůbec nevytýká.

Č. 12.499.

Vodní právo. — Řízení správní: I. Předpisu § 68 odst. 1 vládn. nař. č. 8/1928 Sb. je vyhověno i tím, že rozhodnutí jest označeno jako výměr v právním poučení. — II. Právní účinnost vodoprávního konsensu proti interesentům není za všech okolností podmíněna doručením konsensního výměru každému účastníku.

(Nález z 16. září 1936 č. 14.679/36.)

Věc: Vodní družstvo pro Přerov n. L. a okolí (adv. Dr. Oldřich Koblížek z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 16. prosince 1933 (vrch. min. komisař Dr. Karel Pesser) o vodoprávním konsensu k odběru vody.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 4. října 1931, řízeným na zem. úřad v Praze, domáhalo se vodní družstvo pro Přerov n. L. a okolí toho, aby vodoprávní nález okr. správy pol. v Čes. Brodě z 2. února 1924, jímž bylo vodnímu družstvu v Semicích uděleno povolení k zavlažování pozemků vodou z odpadního náhonu vodního družstva pro Přerov n. L., by